



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Markem Bedřichem v právní věci

žalobce: **S. K.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Robertem Vladykou
sídlem Soukenická 14, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2025, čj. OAM-62786-17/ZM-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 18. 12. 2025, čj. OAM-62786-17/ZM-2025 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s

§ 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) neprodloužil platnost zaměstnanecké karty žalobce.

Obsah žaloby – žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právním posouzení důvodů uvedených v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a je ve svém důsledku pro žalobce nepřiměřenou sankcí za ojedinělý exces v chování žalobce. Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí formalisticky lpěl na literě zákona a nedostatečně zohlednil trvající situaci v domovském státě žalobce, tj. ozbrojený konflikt žalobce, ani zájmy nezletilých dětí žalobce a faktický ekonomický dopad rozhodnutí pro rodinu žalobce.

3. Podle názoru žalobce je napadené rozhodnutí zčásti nepřezkoumatelné, zejména v otázce posouzení jednotlivých hledisek přiměřenosti, jak jsou vymezeny v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.

4. Žalobce namítl, že od roku 2021 žije v České republice spořádaný život, který je v České republice zaměřen na pracovní aktivitu, aby žalobce uživil rodinu na Ukrajině. Žalobce nepopřel, že byl trestním příkazem Okresního soudu Praha – západ ze dne 31. 3. 2025, čj. 1 T 1 19/2025-63, odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odstavec 1 trestního zákona, kdy nezvládl řízení motorového vozidla a sjel do příkopu, aniž by tímto jednáním byla způsobena škoda třetím osobám či újma na zdraví třetích osob. Společenská nebezpečnost a škodlivost jeho činu byla minimální. Šlo o ojedinělý exces v chování žalobce vyvolaný nepřiměřenou emoční reakcí na aktuální situaci na Ukrajině, kde se též den žalobce dozvěděl o vedeném útoku a poničení obydlí svého rodinného známého. Po spáchání činu se žalobce velmi styděl, uvědomoval si riziko řízení vozidla pod vlivem návykových látek, již samotným spácháním trestného činu se napravil a od té doby se konzumaci alkoholu vyhýbá. Za dobu svého šestiletého pobytu na území České republiky se jiného trestného činu či přestupku nedopustil. I proto mu byl uložený trest odnětí svobody podmíněně odložen.

5. Žalovaný však při vydání napadeného rozhodnutí nezohlednil ani závažnost protiprávního jednání, jak mu ukládá citované ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Z napadeného rozhodnutí není patrné, že by se žalovaný tímto hlediskem vůbec zabýval, rozhodnutí je založeno pouze na nesporné skutečnosti, že se žalobce popsaného jednání dopustil. Žalovaný nezohlednil nízkou společenskou nebezpečnost jednání žalobce, okolnosti protiprávního jednání, spolupráci žalobce s orgány činnými v trestním řízení a jeho dosavadní bezúhonnost. Proto se napadené rozhodnutí žalobci jeví jako nepřiměřená sankce, v jejímž důsledku bude nucen z České republiky vycestovat, čímž ohrozí ekonomickou situaci svou i své rodiny a vystaví rodinu nebezpečí ztráty jediného příjmu. Za dobu šesti let svého pobytu na území České republiky si žalobce vytvořil stabilní pracovní vztahy a získal si důvěru zaměstnavatelů a pracovních partnerů. Nepopírá, že v současné době nevede společnou domácnost s manželkou a třemi dětmi, kteří žijí na Ukrajině, nicméně jde o dočasný stav vyvolaný eskalací válečného konfliktu na Ukrajině. Rodina je na žalobci a jeho příjmech finančně závislá, jedná se o jediný její finanční příjem.

6. Napadené rozhodnutí tedy podle žalobce zásadním a nepřiměřeným způsobem zasahuje do finanční a pracovní sféry žalobce a v konečném důsledku ohrožuje finanční situaci a jediný příjem rodiny žalobce. Napadené rozhodnutí není v zájmu ani nezletilých dětí žalobce, k nimž má vyživovací povinnost a které jsou na jeho příjmech závislé, stejně jako manželka. Napadené rozhodnutí tak zásadním způsobem vybočuje z limitů přiměřenosti podle citovaného § 174a zákona o pobytu cizinců.

7. Žalobce si je vědom toho, že může žádat o tzv. vízum strpění, ale na jeho udělení není právní nárok a rozhodnutí o jeho neudělení nepodléhá soudnímu přezkumu. Proto žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě upozornil, že správní řízení o zrušení pobytového oprávnění žalobce je důsledkem jeho vlastního jednání. Žalobce si měl být vědom toho, že jeho jednání může mít důsledky nejen v rovině trestněprávní, ale i v rovině cizineckého práva. Tvrzení žalobce, že žije řádným životem, považuje žalovaný za účelové a ve své podstatě absurdní, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a má záznam v rejstříku trestů. To prokazatelně nesvědčí o řádném životě žalobce. Právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území.

9. Jde-li o namítanou nepřiměřenost dopadu rozhodnutí, pak žalovaný konstatoval, že mu zákon o pobytu cizinců neukládá se v případě důvodu uvedeného v ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zabývat přiměřeností dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v intencích § 174a téhož zákona (viz shodně závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 12. 2017, čj. 6 Azs 315/2017 – 37). Žalovaný je samozřejmě jako orgán státu při své činnosti povinen brát v úvahu také závazky vyplývající z mezinárodních smluv. V tomto případě přichází v úvahu závazek státu zdržet se zásahu do rodinného a soukromého života jednotlivce dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“), s výjimkou situace, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné, v demokratické společnosti, v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Tedy v případě, že by žalovaný shledal, že by neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty bylo rozporné s čl. 8 EÚLP, žádost by nezamítnul a byly-li by splněny další zákonem stanovené podmínky, dobu platnosti tohoto povolení by prodloužil.

10. K námitce nesprávného vyhodnocení otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobce byla zamítnuta z důvodu uvedeného v zákoně o pobytu cizinců a rozhodnutí bylo řádně odůvodněno. Zákon o pobytu cizinců žalovanému neukládá povinnost posuzovat dopad vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. K potenciální aktivaci uvedeného článku však musí cizinec ve správním řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019 - 39). Žalobce

ovšem žádné námitky či tvrzení ohledně dopadu rozhodnutí do soukromého či rodinného života v průběhu správního řízení neuvedl, a rovněž ani nevyužil svého práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.

11. V návaznosti na závěry učiněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2025, čj. 8 Azs 99/2023 – 65, se žalovaný posouzením, zda rozhodnutí o zamítnutí žádosti nepředstavuje nepřiměřený zásah, respektive dopad do soukromého a rodinného života účastníka řízení, již je povinen zabývat vždy, tj. aniž by to výslovně vyžadoval zákon o pobytu cizinců, a aniž by nepřiměřenost dopadu rozhodnutí účastník řízení sám namítl. Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že: „...*správní orgán je povinen s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v případě, jsou-li dány důvody pro vydání rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 správního řádu. Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí*“. Z této citace tedy jasně a logicky vyplývá, že musí-li se správní orgán zabývat přiměřeností, když řízení usnesením (byť jen procesně) zastavuje, logicky a tím spíše tato povinnost nastává v případě, kdy žádost svým rozhodnutím (meritorně) zamítá, pokud je možnost zásahu patrná z okolností daného případu či ze spisu.

12. V rámci posouzení přiměřenosti žalovaný vycházel z toho, že žalobce na území České republiky pobýval výrazně menší část svého života. Z Cizineckého informačního systému žalovaný zjistil, že žalobce zde pobývá od roku 2021. Dále žalovaný zjistil, že žalobce zde nemá žádné rodinné příslušníky. Podle tiskopisu formuláře je žalobce ženatý s paní S. K. a je otcem tří nezletilých dětí (narozených v letech X, X a X). Žalovaný k osobě žalobce uvedl, že tento se na území České republiky nachází bez rodiny, což je žalovanému známo z jeho úřední činnosti i tiskopisu žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Žalobce zde nemá žádné jiné příbuzné a nevlastní zde ani žádnou nemovitost, alespoň to žalobce ničím nedoložil, ani nikdy netvrdil.

13. V žalobě žalobce uvádí, že nepopírá, že jeho manželka a tři nezletilé děti žijí na Ukrajině, nevedou společný život na území České republiky. Dále uvádí, že finančně zabezpečuje svoji rodinu, která zůstala na Ukrajině a posílá jim téměř všechny finanční prostředky. Rodina je na žalobci finančně závislá, neboť je jediným živitelem rodiny. Žalovaný zdůraznil, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by na území České republiky pobýval někdo z rodinných příslušníků žalobce.

14. Žalobci mělo být známo, že jeho protiprávní jednání může vést k neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a s tím spojenou ztrátou příjmu, na kterém je jeho rodina závislá. Žalovaný má při rozhodování povinnost zohlednit veřejný zájem. Z formulace důvodů pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty je patrné, že ve veřejném zájmu není, aby na území byl prodloužován pobyt cizinců, kteří se dopustili na území úmyslného trestného činu či přečinu, tomuto veřejnému zájmu sice může konkurovat zájem cizince na zachování soukromého života, jako v tomto případě, nicméně, aby tento zájem mohl převážet nad zájmem veřejným, je třeba, aby zásah do tohoto soukromého života byl skutečně intenzivní, a to do té míry, že by v daném případě bylo třeba hovořit o porušení mezinárodních závazků. K zásahu takové intenzity, jaká je vyžadována článkem 8 EÚLP by

2/2026

mohlo dojít pouze v případě dlouhodobého zákazu vstupu a pobytu na území České republiky, ovšem k ničemu takovému v případě žalobce nedošlo.

15. Žalobce svým jednáním spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky a předtím, než usedl za volant v podnapilém stavu, měl zvážit, jaké následky jeho počínání může mít. V případě, že by žalovaný žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty vyhověl, bylo by to v rozporu s veřejným zájmem, neboť ten spočívá v ochraně právního prostředí České republiky. V zájmu České republiky zcela jistě není umožnit pobyt těm cizincům, kteří na jejím území páchají úmyslné trestné činy či přečiny, navíc tak závažného charakteru jako je řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholických nápojů, kdy ohrozil nejenom sebe, ale i ostatní účastníky silničního provozu.

16. Žalovaný připomněl, že důsledkem napadeného rozhodnutí je neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, tedy jinými slovy pozbytí oprávnění pobývat na území, což by mělo rezultovat v povinnost žalobce vycestovat z území. Ovšem toto jeho důsledkem nemusí být, neboť vzhledem k současné situaci na Ukrajině, Česká republika občanům Ukrajiny, pokud nesplňují přímo podmínky pro udělení dočasné ochrany podle § 3 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny, vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, případně podle § 51 a § 52 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, uděluje dlouhodobá víza za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce tedy má možnost o udělení tohoto víza požádat a s ohledem na situaci na Ukrajině jej také získat. Žalobce zatím této možnosti nevyužil.

17. Pokud žalobce v podané žalobě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Azs 95/2025-20, pak žalovaný neposuzoval nejlepší zájem dítěte v rámci správního řízení, neboť tato skutečnost je pro řízení bezpředmětná, když bylo zjištěno, že nezletilé děti pana žalobce pobývají na území Ukrajiny, a tedy nežijí v jedné domácnosti s panem žalobcem. Zásadu nejlepšího zájmu dítěte zakotvenou v čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte lze uplatnit pouze ve vztahu k dětem nacházejícím se na území smluvního státu, resp. pod jeho jurisdikcí, ne vůči všem dětem světa. Nezletilé děti žalobce nepodléhají jurisdikci České republiky (ale Ukrajiny), tudíž uplatňování čl. 3 Úmluvy o právech dítěte je z principu vyloučeno.

18. Ztráta zdroje výdělků v České republice, pokud by pan žalobce pozbyl pobytové oprávnění v podobě zaměstnanecké karty, může mít zprostředkovaný vliv na životní úroveň rodiny žalobce na Ukrajině. Ovšem je na žalobci, potažmo jeho rodině, aby se s takovou situací vyrovnala. Navíc žalobce v podané žalobě připustil, že se má kam vrátit, když uvedl, že se manželka stará o jejich obydlí. Dle tiskopisu je nejmladší dítě narozeno v X, tedy je již tříleté a manželka žalobce s ohledem na potřeby dětí může přispět do rodinného rozpočtu. Žalovaný má to, že zachování životního standardu rodiny žalobce na Ukrajině nemůže převážit nad zájem na zachování veřejného pořádku na území České republiky. Nelze zapomínat, že žalobce svým jednáním ohrozil na životě či zdraví všechny účastníky silničního provozu, když řídil motorové vozidlo ve stavu, který vylučoval jeho bezpečné ovládání.

2/2026

19. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí se ani potenciálně nemohlo dotknout nezletilých dětí žalobce, a proto neměl povinnost nejlepší zájem dítěte uvážit, identifikovat a poměřit. Žalovaný je tedy přesvědčen, že neměl povinnost zabývat se nejlepším zájmem nezletilých dětí žalobce, když tyto děti nežijí se žalobcem na území České republiky a ani o to neusilují. Žalovaný připouští, že zbavením příjmu žalobce se tato skutečnost negativně dotkne manželky a nezletilých dětí, avšak tento argument nemůže obstát, neboť za ztrátou příjmu spočívá především protiprávní jednání žalobce, který si měl být vědom, že tím může ohrozit svůj pobytový status a příjem pro svoji rodinu. Žalobce získal možnost pracovat na území České republiky, ale svým jednáním ohrozil svůj pobytový status, a tudíž ohrozil i možnost zajistit svoji rodinu prostřednictvím svého výdělku.

20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil otázku přiměřenosti dopadů v souladu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, které obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií. Z judikatury přitom vyplývá, že žalovaný nemusí vždy zohlednit všechna kritéria vyjmenovaná v § 174a tohoto zákona, a není tak povinen posuzovat veškerá kritéria v uvedené v tomto ustanovení, ale pouze ta, která jsou relevantní pro konkrétní případ. Vzhledem k tomu, že nedošlo a ani nemohlo ještě dojít k zahlazení odsouzení žalobce, důvod pro zamítnutí žádosti žalobce tak stále trvá. Na žalobce je třeba i nadále nahlížet jako na osobu, která není trestně zachovalá, tedy jako osobu, která byla odsouzena pro spáchání trestného činu, neboť jeho odsouzení nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí a ani do současnosti zahlazeno. Žalobce se snaží bagatelizovat přečin, kterého se dopustil, když poukazuje na to, že se trestné činnosti dle skutkového popisu v trestním příkazu dopustil v rámci emočního vypětí v souvislosti s boji na Ukrajině a při jejím spáchání nedošlo k žádné škodě. Zároveň však žalobce opomenul, že přečin spáchal po předchozím vědomém požití alkoholických nápojů a orientační dechovou zkouškou mu bylo na měřeno nejméně 2,82 g/kg alkoholu v dechu a po vyšetření v nemocnici 2,35 g/kg alkoholu v krvi. Pouze shodou náhody pak nedošlo k ublížení na zdraví ostatních účastníků silničního provozu nebo ke škodě na majetku.

21. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Průběh řízení před správním orgánem - obsah správního spisu

22. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné okolnosti:

23. Žalobce podal dne 22. 9. 2025 u žalovaného žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, které bylo žalobci vydáno za účelem zaměstnání („zaměstnanecká karta“). V řízení žalovaný posuzoval, zda jsou u žalobce splněny zákonné podmínky podle zákona o pobytu cizinců pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaný z výpisu z evidence Rejstříku trestů zjistil, že u žalobce existuje záznam o jeho odsouzení pro úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle ustanovení § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Trestním příkazem Okresního soudu Praha – západ ze dne 31. 3. 2025, čj. 1 T 19/2025, byl žalobci za uvedený trestný čin uložen trest odnětí svobody v délce trvání 5 měsíců, přičemž výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 24 měsíců. Trestní příkaz nabyl právní moci dnem 3. 6. 2025.

24. Na základě tohoto zjištění dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobcovy žádosti nejsou splněny podmínky pro prodloužení zaměstnanecké karty s poukazem na ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého žalovaný zruší platnost víza pobytu nad 90 dní (tedy i platnost zaměstnanecké karty neprodlouží), jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Na základě uvedeného zjištění vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl a dobu platnosti zaměstnanecké karty žalobce neprodloužil.

25. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se podává, že se žalovaný v rámci svých úvah krátce zabýval i přiměřeností napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona i pobytu cizinců, který stanoví hlediska, která musí správní orgán zvažovat. Žalovaný konstatoval, že žalobce nemá na území České republiky žádného rodinného příslušníka, dle údajů dříve uvedených žalobcem, má tento tři děti a je ženatý, přičemž všichni se nachází na území Ukrajiny. Žalobce společný rodinný život na území České republiky nevede. Napadené rozhodnutí tak dle žalovaného nemůže zasáhnout do rodinných vztahů žalobce, může mít vliv na pracovní vazby, které si žalobce utvořil, avšak žalovaný neshledal, že by v případě žalobce existovala mimořádná okolnost svědčící pro prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Současně žalovaný poukázal, že se žalobce zdržuje na území České republiky krátce, od roku 2021, a dále na to, že žalobce si měl být vědom možných negativních pro něj nežádoucích následků podle zákona, pokud se dopustí úmyslného trestného činu. V závěru napadeného rozhodnutí žalovaný žalobce upozornil, že žalobce může požádat o vydání tzv. víza strpení podle § 51 a § 52 zákona o pobytu cizinců, čímž se značně omezuje dopad napadeného rozhodnutí pro žalobce a může tím být eliminována povinnost žalobce vycestovat z území České republiky.

Řízení před soudem

26. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

27. K projednání věci soud nařídil ústní jednání, které se konalo dne 16. 4. 2026, žalobce i žalovaný při jednání setrvali na svých stanoviscích.

28. Zástupkyně žalobce odkázala na žalobu a na obsah její argumentace, zdůraznila přitom nepřiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadu do života žalobce, kdy žalovaný nedostatečně zohlednil přiměřenost rozhodnutí, v jehož důsledku musí žalobce opustit území České republiky a není jisté, zda mu tzv. vízum strpení bude vydáno. Zopakovala žalobní argumentaci ohledně stability vztahů, které žalobce v České republice navázal, délku jeho pobytu i skutečnost, že se nyní na Ukrajinu nemůže vrátit, naopak celá rodina plánuje žít společně v České republice. Práce v Česku je jediným zdrojem příjmů rodiny, výjimečný exces žalobce nepopírá, spolupracoval s příslušnými úřady a proto by pro nepřiměřenou tvrdost neměl být jeho exces důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí.

29. Zástupce žalovaného u jednání setrval na důvodech napadeného rozhodnutí i na vyjádření k žalobě. Podle žalovaného žalobce nelze považovat za trvale usazeného cizince, kdy v době spáchání trestné činnosti zde pobýval čtyři a půl roku, od února 2026 je v Česku

2/2026

nelegálně, nemůže zde pracovat ani podnikat. Pokud sám nevystoupil, je zřejmé, že nemá respekt k právnímu řádu a narušuje veřejný pořádek. Dosud si také nepožádal o vydání dlouhodobého víza za účelem strpení. Podmínka dle trestního příkazu žalobci končí 3. 6. 2027, zákaz řízení motorových vozidel až v lednu 2028, trestní odsouzení mu dosud zahlazeno nebylo, proto žalovaný nemohl jinak, než jeho žádost zamítnout. Dopady rozhodnutí do života žalobce byly v řízení posouzeny, žalobce přitom ve správním řízení nebyl aktivní, jeho manželka i děti žijí na Ukrajině, žalobce o své vůli rodinu opustil. Navíc nemá subjektivní právo na pobyt na území České republiky.

Právní základ posuzované věci

30. Podle ustanovení § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*

31. Podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*

32. Podle ustanovení § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*

33. Podle článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. (odst. 1) Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. (odst. 2)*

Posouzení důvodnosti žaloby soudem

34. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, to je doloženo i obsahem správního spisu. V důsledku uvedeného pravomocného odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin byly splněny podmínky pro použití § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodnil.

35. Jak vyplývá ze samotné dikce ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pro naplnění jeho hypotézy je podstatné pouze pravomocné odsouzení, a to za spáchání úmyslného trestného činu, přičemž pohnutka pachatele nebo okolnosti, které vedly ke spáchání trestného činu, nejsou relevantní. Dané ustanovení zásadně neposkytuje žalovanému prostor pro správní uvážení, nýbrž jde o tzv. rozhodování vázané; jestliže je tedy naplněna hypotéza dané normy (dojde k pravomocnému odsouzení za úmyslný trestný čin), je žalovaný povinen rozhodnout o zrušení platnosti zaměstnanecké karty, aniž by zkoumal okolnosti spáchání trestného činu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ - ze dne 10. 8. 2023, čj. 2 Azs 135/2023-33, všechna zde soudem citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná též online na www.nssoud.cz).

36. V rozsudku ze dne 13. 2. 2020, čj. 7 Azs 192/2019-28, NSS konstatoval, že ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„správnímu orgánu nedává prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu.“* Též v rozsudku ze dne 24. 9.

2/2026

2015, čj. 6 Azs 163/2015-47, dospěl NSS k závěru, že v případě aplikace § 37 odst. 1 písm. a) nehraje žádnou roli povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu (k tomu srov. i rozsudky NSS ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 249/2016-47, či ze dne 2013, čj. 1 As 85/2013-51).

37. Z výše uvedeného vyplývá, že stanovisko žalobce k předmětné trestní věci či jeho případná sebereflexe po spáchání trestného činu (resp. výchovný efekt trestu), jsou z hlediska naplnění podmínek ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců zcela irelevantní. Obdobně není ani rozhodné, jakou typovou závažnost měl daný trestný čin, jaký měl následek, jaký trest byl za něj uložen, jaká doba již uplynula od spáchání trestného činu, ani to, zda žalobce následně vedl řádný život a již se dalšího trestného činu nedopustil. Žalovaný se tedy těmito okolnostmi z hlediska naplnění podmínek ust. § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců vůbec nemusel zabývat a hodnotit je.

38. Žalobní námitky směřovaly především do nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesprávného posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života a nejlepšího zájmu dítěte.

39. Lze souhlasit se žalovaným, že zákon o pobytu cizinců obecně nestanoví pro případ, kdy žalovaný neprodlouží či ruší platnost zaměstnanecké karty cizince z důvodu, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Podmínky § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že v naprosté většině případů zrušením platnosti zaměstnanecké karty nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života a převáží veřejný zájem na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci, kteří se dopouštějí protiprávní činnosti.

40. Nelze však vyslovit absolutní a paušální závěr, že v případě zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není nikdy nutné zkoumat zásah do soukromého a rodinného života. Judikatura správních soudů totiž dovodila povinnost zabývat se nad rámec povinnosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců možným porušením čl. 8 Úmluvy, jenž upravuje právo na respektování soukromého a rodinného života, a to v situaci, kdy cizinec před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy dostatečně konkrétně namítne (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 5. 2018, čj. 6 Azs 201/2016-46, ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39, ze dne 12. 12. 2019, čj. 10 Azs 310/2019-2, ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31 či ze dne 19. 12. 2019, čj. 10 Azs 263/2019-30). Např. v rozsudku ze dne 27. 3. 2020, čj. 5 Azs 320/2019-38, NSS uvedl, že „*podmínka, aby důsledky rozhodnutí o zrušení platnosti pobytového oprávnění byly přiměřené důvodu pro zrušení, přičemž při posuzování přiměřenosti se přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, je sice výslovně stanovena pro případy zrušení pobytového oprávnění dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nicméně, i když zákon s jejich relevancí nepočítá v § 37 odst. 1, nelze ani v těchto případech pomíjet čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35).*“ Z rozsudku NSS ze dne 13. 12. 2018, čj. 7 Azs 360/2018-39, plyne, že „*za určitých podmínek je namístě přistoupit k posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, i pokud to zákon o pobytu cizinců výslovně nevyžaduje, a to zejména tehdy, namítá-li cizinec nepřiměřenost dopadu*

2/2026

rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve správním řízení“ (pozn. soudu – potvrzení doplněno městským soudem).

41. Žalobce takovou konkrétní námitku ohledně nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života během správního řízení neuplatnil.

42. Soud uzavírá, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu postupoval v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 odstavec 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, jelikož zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností, včetně všech rozhodných skutečností svědčících ve prospěch i neprospěch žalobce.

43. Dále se soud zabýval samotným posouzením přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a nejlepšího zájmu dítěte. Při poměřování veřejného zájmu a práva na soukromý a rodinný život cizince musí být nejprve vymezeny konkrétní dopady, které správní orgán posuzuje. Teprve potom je může správní orgán poměřovat s povahou a závažností veřejného zájmu. NSS v tomto smyslu odkazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (ESLP), který „např. v rozsudku ze dne 9. 4. 2019, I. M. proti Švýcarsku, stížnost č. 23887/16, shrnul svou dosavadní judikaturu k této otázce tak, že předně připomněl zásadu mezinárodního práva, podle které jsou státy oprávněny, aniž jsou přitom dotčeny jejich závazky vyplývající z Úmluvy, kontrolovat vstup cizinců na své území. Úmluva nebrání oprávnění států vyhostit (a tedy ani neudělit povolení k dlouhodobému pobytu - pozn. NSS) v zájmu zachování veřejného pořádku cizince s oprávněným pobytem na jejich území, který se dopustil trestné činnosti; ke své slučitelnosti s článkem 8 Úmluvy však taková rozhodnutí musí být nezbytná v demokratické společnosti, tedy odpovídat naléhavé společenské potřebě a být zejména přiměřená sledovanému legitimnímu cíli (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 9. října 2003, Slivenko proti Lotyšsku, stížnost č. 48321/99, bod 113). ESLP v této souvislosti odkázal též na rozsudek svého velkého senátu ze dne 18. října 2006, Ünner proti Nizozemsku (stížnost č. 46410/99, body 54 až 60) v němž byla shrnuta kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života takového cizince řídit:

- povaha a závažnost trestného činu spáchaného stěžovatelem,
- délka jeho pobytu v hostitelské zemi,
- doba od spáchání trestného činu a chování stěžovatele během ní,
- státní občanství různých dotčených osob,
- rodinná situace stěžovatele, zejm. doba trvání manželství, jakož i ostatní okolnosti svědčící o existenci skutečného rodinného života páru,
- otázka, zda manžel stěžovatele při vzniku rodinného pouta věděl o trestné činnosti stěžovatele,
- otázka, zda z manželství vzešly děti, a jejich věk,
- závažnost obtíží, kterým by manžel stěžovatele čelil v domovské zemi,
- zájem a blaho dětí, zejména s ohledem na obtíže, kterým by čelily v domovské zemi,
- pevnost rodinných, sociálních a kulturních vazeb s hostitelskou a domovskou zemí; případně mají zohlednit další konkrétní okolnosti, například medicínské aspekty nebo dočasnou či trvalou povahu zákazu vstupu (rozsudek ESLP ze dne 15. listopadu 2012, Shala proti Švýcarsku, stížnost č. 52873/09, bod 46). (rozsudek NSS ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36)

44. V souvislosti s posouzením dopadů do rodinného a soukromého života cizince je třeba opakovaně zdůraznit, že v případě zrušení zaměstnanecké karty z důvodu spáchání úmyslného trestného činu [§ 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] provedl obecný test přiměřenosti již zákonodárce, neboť - na rozdíl např. od důvodů uvedených v § 37 odst. 2 téhož zákona - nepodmínil aplikaci § 37 odst. 1 posouzením přiměřenosti (viz též § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Žalovaný se přesto posouzením přiměřenosti zabýval, v této souvislosti naplnil požadavky shora uvedené judikatury, neboť vážil jak okolnosti spáchané trestné činnosti, tak zjištěné okolnosti soukromého a rodinného života žalobce.

45. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvážil zejména závažnost spáchaného trestného činu, kdy se z hlediska pravidel provozu na pozemních komunikacích jedná o nejzávažnější jednání, které rozhodně nelze bagatelizovat tím, že pouhou shodou okolností nedošlo ke škodě nebo nemajetkové újmě. Žalovaný tak byl z hlediska posouzení trestné činnosti žalobce objektivní, přičemž žádné významné okolnosti ve prospěch žalobce zde nebyly indikovány. Rovněž bylo namístě, pokud žalovaný konstatoval, že žalobce se do aktuální situace dostal vlastním úmyslným protiprávním jednáním, přičemž si při páchaní trestné činnosti mohl a měl být vědom toho, že mu hrozí ztráta pobytového oprávnění (zvláště pokud nyní akcentuje své rodinné příslušníky).

46. Co se týče rodinné situace, nebyly zde dány žádné mimořádné okolnosti, pro které by mohlo dojít k porušení čl. 8 Úmluvy nebo Úmluvy o právech dítěte. Důsledkem napadeného rozhodnutí není zákaz pobytu žalobce na území České republiky, když v první řadě přichází v úvahu udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Přestože podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo neudělí dlouhodobé vízum cizinci, jestliže nesplňuje podmínku trestní záchovalosti, k neudělení dojde pouze za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu neudělení. Vzhledem k situaci v domovské zemi žalobce dle soudu nic nebrání tomu, aby správní orgán při posuzování případné žádosti žalobce o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu zohlednil také probíhající ozbrojený konflikt na území Ukrajiny. Podmínka trestní záchovalosti se pak vůbec nevztahuje na vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tedy mimo jiné na situace, kdy vycestování cizince není možné ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2023, čj. 2 Azs 135/2023-33). Další možností je bezvízový styk mezi České republiky a Ukrajinou, pokud je žalobce držitelem biometrického pasu, může na území ČR pobývat až 90 dnů v rámci 180denního období. Zachování zaměstnanecké karty tudíž není jediným prostředkem, kterým je možné zachovat právo žalobce na rodinný a soukromý život. Rovněž, dle současné správní praxe a judikatury nedochází k nuceným návratům občanů Ukrajiny do domovského státu z území České republiky.

47. Ze shora uvedených důvodů ani nehrozí, že by v důsledku napadeného rozhodnutí mohlo dojít k porušení Úmluvy o právech dítěte. K této otázce soud odkazuje zejména na rozsudek ze dne 17. 8. 2020, čj. 1 Azs 260/2020-27 (body 33 a 39), ve kterém NSS zdůraznil, že relevantní judikatura (a to ani rozsudky NSS ze dne 16. 3. 2020, čj. 5 Azs 404/2019-28, a ze dne 12. 6. 2020, čj. 5 Azs 343/2019-37) nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností věci nemohl převážet jiný konkurující zájem. Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že nedávná judikatura Ústavního soudu zavedla jistou kategorizaci různých řízení podle intenzity působení nejlepšího zájmu dítěte (nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19).

A to od řízení, v nichž se přímo rozhoduje o úpravě práv a povinností dítěte právě jakožto dítěte (řízení o péči o dítě a styku s ním), přes řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, aniž by se dotýkala statusu dítěte (řízení o soukromoprávních závazcích), po řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad. V těchto kategoriích se pak nejlepší zájem dítěte projevuje různou intenzitou od předního a rozhodujícího kritéria až po „prosté“ vážení s dalšími hodnotami a zájmy.

48. V této souvislosti soud připomíná též ustálenou judikaturu NSS, která zdůrazňuje, že si žalobce „před pácháním trestné činnosti musel být vědom, že jeho aktivity mohou zcela jistě negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením pobytového oprávnění svého blízkého. Stěžovatel si v této situaci musel být vědom, že je povinen ctít právní předpisy státu, ve kterém dlouhodobě pobývá, jinak se v případě závažného narušování veřejných zájmů České republiky (či jiného státu Evropské unie) vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění, neboť s Českou republikou jej nepojí státoobčanské pouto a není mu tedy garantována možnost na jejím území pobývat bezpodmínečně.“ (výše citovaný rozsudek čj. 6 Azs 161/2020-45, bod 51, obdobně také rozsudky NSS ze dne 1. 4. 2021, čj. 1 Azs 485/2020-32, bod 13, ze dne 2. 4. 2020, čj. 6 Azs 32/2020-26, bod 22, ze dne 17. 1. 2020, čj. 5 Azs 305/2019-59, bod 17, ze dne 30. 3. 2017, čj. 9 Azs 313/2016-41, ze dne 27. 9. 2019, čj. 3 Azs 94/2018-32, bod 27, ze dne 6. 9. 2018, čj. 7 Azs 279/2018-44, bod 28, ze dne 18. 6. 2015, čj. 7 Azs 75/2015-34, ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 Azs 65/2017-31, ze dne 14. 3. 2017, čj. 5 Azs 274/2016-42 nebo výše citovaný rozsudek čj. 3 Azs 205/2020-48, bod 21).

49. Rozhodné aspekty nyní posuzované věci byly již v minulosti předmětem soudního přezkumu a jsou tak součástí aktuální judikatury. Na nezbytnost aktivity žalobce ve správním řízení poukazují rozsudky NSS ze dne 6. 10. 2022, čj. 3 Azs 211/2022-37, ze dne 30. 10. 2025, čj. 9 Azs 95/2025-20 (bod 31 a násl.), a ze dne 20. 11. 2025, čj. 9 Azs 133/2025-30 (body 18 a 19). Na situaci, kdy cizinec pobývá v České republice a jeho rodina zůstala na Ukrajině, poukazyval NSS v rozsudku ze dne 23. 10. 2023, čj. 10 Azs 234/2023-51 (bod 14) a ze dne 16. 10. 2025, čj. 9 Azs 79/2025-47. Konečně o tom, že argumentace zásahem do práv dítěte dle Úmluvy o právech dítěte není automatismem („trumfovou kartou“) svědčí závěry rozsudku NSS ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31, podle jehož bodu 17 platí, že „Zásada nejlepšího zájmu dítěte jistě není, slovy ESLP, „trumfovou kartou“, která přebije jakékoliv v konfliktu stojící pravidlo. Proto tato zásada nevede k závěru, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se zde žilo lépe. Neznamená ani, že žalobce má právo na pobyt v jakékoliv zemi dle vlastního výběru, v tomto případě ČR. Rozpor s článkem 8 Úmluvy nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátního rozhodnutí neobsahuje dostatečně individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy“. Ostatně o tom, že cizinci nesvědčí subjektivní veřejné právo na pobyt na území, se jednoznačně vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 4. 2010, zn. II. ÚS 2336/10, dostupném na www.nalus.usoud.cz.

50. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně definoval a následně poměřil kolidující zájmy a nevzal v potaz všechny relevantní skutečnosti, což napadené rozhodnutí činí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. S touto žalobní námitkou se však soud s ohledem na výše uvedené neztotožňuje. Žalobce neuvedl žádné konkrétní podstatné skutečnosti, které by žalovaný opomněl vyhodnotit. Při zkoumání přiměřenosti správní orgán považuje

vícero protichůdných zájmů, žalovaný tyto zájmy řádně vymezil, posoudil a došel k odůvodněnému závěru, že v případě žalobce nemůže zájem na ochraně soukromého a rodinného života převážit nad veřejným zájmem na tom, aby cizinci na území dodržovali právní předpisy ČR. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

Závěr a náklady řízení

51. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

52. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. dubna 2026

Mgr. Marek Bedřich
samosoudce